

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. KUJI 75515/2016, sp. zn. ODSH 1338/2016 Ves

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti v záhlaví citovanému rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 8. 2016, č. j. OD/895/16/KH, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán prvního stupně

rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 19. 5. 2016 v 8:54 hod. na komunikaci I/37 v obci Stržanov u vyústění vjezdu z polní cesty, ve směru jízdy od křižovatky s komunikací II/350 byla totiž automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož je žalobce provozovatelem, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 90 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Správní orgán prvního stupně na základě tohoto zjištění uzavřel, že jednání nezjištěného řidiče naplnilo znaky správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně uvedl, že vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně předcházela žalobci adresovaná výzva k úhradě částky 800 Kč, v níž byl žalobce současně poučen o postupu ve smyslu § 125h odst. 5 až odst. 7 zákona o silničním provozu. Žalobce uvedenou částku ve stanovené lhůtě neuhradil, přičemž správnímu orgánu sdělil, že v uvedené době měl předmětné vozidlo v užívání pan F. S., nar. X, bytem K. 12, X M., R., doručovací adresa D. 13, X B.. Správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale vzhledem k tomu, že osoba identifikovaná žalobcem byla shledána neznámou jak na adrese pro doručování, tak na adrese trvalého pobytu, správní orgán prvního stupně konstatoval, že se osobě údajného řidiče nepodařilo spáchání přestupku jednoznačně prokázat, a proto věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložil, aniž by zahájil řízení o přestupku. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání žalovaný neshledal rozpor s právními předpisy a uzavřel, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto přestupku dopustil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Žalobce předně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože není za porušení povinností řidiče odpovědný, neboť porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V nyní projednávaném případě žalobce bylo měřeno zařízením Ramer 10C, u kterého ovšem správní orgán prvního stupně neprokázal, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Dle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy, o čemž svědčí zejména návod k obsluze. Zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého zařízení Ramer 10C, jenž je nastaven obsluhou, přičemž ta jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod., je riziko pochybení velké, a proto nelze v žádném případě hovořit o zařízení bez lidské obsluhy. Podstatné dle žalobce také je, že příslušníkům Policie České

republiky nic nebránilo v tom, aby vozidlo zastavili a postihli za protiprávní jednání přímo jeho řidiče.

5. Žalobce rovněž namítá, že se správní orgán prvního stupně, ani žalovaný otázkou, zda se jedná o automat, vůbec nezabývali, přičemž závěr o tom, že se o automat jedná, nijak neodůvodnili. Správní orgán prvního měl učinit alespoň stručnou úvahu vedoucí k závěru, že všechny podmínky odpovědnosti a projednatelnosti dle § 125f zákon o silničním provozu byly splněny. Odkaz žalovaného na stanovisko Policie České republiky a Ministerstvo dopravy dle žalobce není dostatečným odůvodněním závěru o tom, že použitý radar byl automatem.
6. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákon o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán prvního stupně se pokusil panu S. doručovat na doručovací adresu a adresu trvalého pobytu, tudíž se správní orgán prvního stupně omezil pouze na doručování na adresu uvedenou žalobcem. Správní orgán měl panu S. ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu), nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou. Žalobci nadto bylo následně sděleno, že pan S. měl na uvedené adrese poštovní schránku se svým jménem, což se pokusí prokázat při jednání. Žalobce dal též soudu k úvaze, zda nebylo na místě, aby si správní orgán zjistil platnou adresu trvalého pobytu pana S. od příslušných úřadů R. r. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalobce dovodil i z toho, že ačkoliv z vyjádření žalobce vyplývalo, že pan S. je zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., správní orgán prvního stupně nekontaktoval zaměstnavatele pana S. aby si na něj vyžádal kontakt, popř. jeho zprostředkování.
7. Žalobce též namítá, že nebyl poučen o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, jakož i dle § 125f odst. 5 téhož zákona. Má za to, že v daném případě byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona. Učinil totiž za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, pokud své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „drink and drive“. Zmocněnec žalobce se přitom ve smlouvě zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze silničního zákona. Splnění této povinnosti bylo zajištěno hrozbou smluvní pokuty. Na základě smlouvy se zmocněncem tedy mohl mít žalobce legitimně za to, že jeho zmocněnec zajistí, aby osoby, které budou jeho vozidlo řídit (v daném případě pan S.), nebudou porušovat silniční zákon, neboť žalobci svědčila dobrá víra, že zmocněnec bude tuto smlouvu dodržovat.
8. V další části žaloby žalobce namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Fakticky absolutní odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází podle žalobce k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i správního trestání, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

9. Další pochybení žalovaného dle žalobce spočívalo v tom, že vydal napadené rozhodnutí, aniž by předtím přistoupil k nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup zkrátil žalobce na jeho právu na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, zaručeném v čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Na podporu své argumentace žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).
10. Žalobce dále namítá, že ve věci není prokázáno, že k údajnému přestupku došlo v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, neboť nebylo územním plánem prokázáno, že se jedná o zastavěné území. Ze snímku kromě toho není patrné, kde došlo ke změření. Pokud přitom správní orgán prvního stupně čerpal z Odevzdání jiného správního deliktu ze strany Policie České republiky, nemohlo být prokázání rozhodných skutečností dostačující, neboť tento dokument má povahu pouze úředního záznamu. Žalobce dále namítá, že ze snímku z měření není patrná RZ vozidla, kterou je možno seznat až po přiblížení předmětného snímku, které nečiní rychloměr, nýbrž operátor v příslušném software, v němž je možné snímek upravit. Z tohoto důvodu žalobce shledává pochybnosti o skutečnosti, že se v případě měření skutečně jednalo o jeho vozidlo.
11. Konečně žalobce namítá, že rychloměr se nachází ve vlastnictví soukromého subjektu, který je současně jeho výrobcem, proto lze s ohledem na nedostatek dokazování usuzovat, že měření prováděl soukromý subjekt. Takový postup je s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008-67, nepřípustný. Záznam z měření je tak nepřípustným důkazním prostředkem, protože se správní orgán prvního stupně ocitl v důkazní nouzi, v níž měl rozhodovat ve prospěch žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a dostatečně odůvodněné. Tvrzení, že nebylo prokázáno, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy, neobstojí, neboť ze samotného záznamu o přestupcích vyplývá a je na něm jednoznačně uvedeno, že toto zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. Žalovaný namítá, že u každého přístroje je nutné dbát na dodržení návodu k obsluze a každý radar musí někdo nastavit. Podstatné však je, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost. Ke skutečnosti, že stanovisko Policie České republiky a Ministerstva dopravy není součástí spisu, žalovaný konstatuje, že toto je interním výkladovým dokumentem, určeným všem krajským úřadům a obecním úřadům obcí s rozšířenou působností. Přesto je však stanovisko dostupné na internetových stránkách Ministerstva dopravy. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je jasně uvedeno, že sděleného řidiče nelze dohledat. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze

dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dle kterých „pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byl krácen na svých právech tím, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, přičemž zdůrazňuje, že v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání a že rovněž dokazování není obligatorní provádět výlučně v rámci ústního jednání. K namítané nezjevnosti místa, kde bylo provedeno měření, se žalovaný odkazuje na záznam o přestupku, na němž jsou uvedeny přesné GPS souřadnice umístění radaru v době měření. Také ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dle žalovaného dostatečně vymezeno místo spáchání přestupku, které zároveň odpovídá GPS souřadnicím místa měření rychlosti. K nečitelnosti snímku měření žalovaný poukazuje na nedůvodnost námitky žalobce, neboť i z nepřiblíženého snímku je seznatelná RZ vozidla, jehož řidič se dopustil přestupku. V neposlední řadě žalovaný poukazuje s ohledem na námitku soukromého vlastnictví rychloměru na nepřiléhavost žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2008-67, neboť v této věci měla měření provádět soukromá osoba na základě smlouvy s obcí a výsledky tohoto měření byly následně předávány obci. S ohledem na skutečnost, že v nyní projednávané věci prováděla měření sama Policie České republiky, jsou tak tyto případy neporovnatelné.

IV. Ústní jednání ze dne 2. 4. 2019

13. Při ústním jednání žalobce setrval na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě. Nadto poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, které mají potvrzovat oprávněnost žalobcem vznesené námitky ohledně nesplnění požadavku na automatizované měření rychlosti ve vztahu k předmětnému přestupku. Žalovaná se z jednání řádně omluvila podáním ze dne 1. 4. 2019 s konstatováním, že trvá na svém stanovisku, předestřeném ve vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Předtím, než krajský soud přistoupí k vypořádání věcných námitek žalobce ohledně nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, považuje za nezbytné zdůraznit, že téměř shodnými námitkami žalobce se krajský soud zabýval kupříkladu v rozsudku ze dne 26. 2. 2019, č. j. 29 A 263/2016-39, v němž tyto námitky žalobce nebyly shledány důvodnými, a proto byla žaloba zamítnuta. V nyní projednávaném případě krajský soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit či jakkoliv je revidovat, tím spíše, že právní zástupce žalobce v řízeních před správními soudy (včetně Nejvyššího správního soudu) používá ve skutkově podobných případech téměř totožného argumentačního schématu (jako v nyní projednávaném případě žalobce), v němž nadto navazuje na argumenty a skutková tvrzení obdobně schématickým způsobem předkládaných ve správních řízeních ze strany

obecných zmocněnců účastníků přestupkového řízení, mezi které náleží i zmocněnec žalobce v předmětném přestupkovém řízení, tedy společnost ODVOZ VOZU s. r. o.

16. Pokud tedy žalobce namítá protiústavnost § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona o silničním provozu, krajský soud zdůrazňuje, že totožnou námitkou se již zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27 (srov. také rozsudky ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 31 A 99/2016-103), v němž dovodil, že „z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.“
17. Krajský soud přitom v nyní projednávaném případě neshledal jakýkoliv důvod se od těchto závěrů odchýlit, přičemž považuje za vhodné zopakovat, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy, a proto nelze namítat nesplnitelnost citovanými ustanoveními vyžadovaného chování. Pokud žalobce poukazuje na ústavní rovinu dané otázky, do kontrapozice s tím lze poukázat na sociální funkci vlastnického práva, a to v čl. 11 odst. 3 Listiny lapidárně vyjádřené formulací převzatou z tzv. Hedemannovy koncepce vlastnictví, tj. „*vlastnictví zavazuje*.“ Ve zmíněném čl. 11 odst. 3 Listiny následně explicitně zakotvená omezení vlastnického práva pak zohledňují nepopíratelnou skutečnost, že vlastnictví neznamena absolutní svobodu vlastníka při výkonu jednotlivých oprávnění tvořících obsah vlastnického práva a vlastnické právo tedy není právem absolutním, ale naopak, že na ústavní úrovni jsou připuštěna jeho omezení, a to zákonem a z důvodu ochrany práv druhých (včetně práva vlastnického) či ochrany veřejného zájmu. V kontextu ústavní garance vlastnického práva lze tedy hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby*.“ V této souvislosti je možné uvést i to, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40).

18. V neposlední řadě je třeba zdůraznit, že samotnou otázkou ústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se již zabýval i Ústavní soud, který v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018 (116/2018 Sb., dostupný rovněž na <http://nalus.usoud.cz>) neshledal rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, a proto návrh na jejich zrušení zamítl.
19. Stejně tak krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti tím, že ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, příp. tím že se dokazování uskutečnilo bez osobní účasti žalobce. Tato námitka dle krajského soudu předně vychází z žalobcova nesprávného předpokladu, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a přestupkovému zákonu nařídít ústní jednání vždy. Krajský soud je naopak toho názoru, že v případě tzv. jiných správních deliktů povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání z uvedené skutečnosti nevyplývá. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Rovněž Nejvyšší správní soud ve své judikatuře poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, nebo ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24).
20. Uvedené závěry dle krajského soudu plně dopadají i na nyní projednávanou věc. V rozporu s těmito závěry přitom není ani žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015-30 (na rozdíl od jiného jím citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 14/2015-35, který byl uvedenou judikaturou překonán). Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy, zmíněný rozsudek ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje, když ostatně tentýž senát v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48, výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není. S ohledem na výše uvedené proto nelze přisvědčit názoru žalobce, že tímto postupem správního orgánu prvního stupně došlo k porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny, když v daném řízení dle krajského soudu nenastala ona nezbytnost vedoucí k nařízení ústního jednání ve smyslu § 49 správního řádu, přičemž žalobce ve správním řízení neuváděl nic, co by snad bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.

21. Uvedené přiměřeně platí i ve vztahu k samotnému dokazování v nyní projednávané věci, které dle krajského soudu rovněž proběhlo v souladu s východisky, předestřenými v citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. V návaznosti na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015-30 je možné § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci řízení zásadně předem vyrozuměni. Tato podmínka byla dle krajského soudu v daném případě ze strany správního orgánu prvního stupně splněna, neboť ten prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž ovšem žalobce, resp. jeho zástupce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl v oznámení o zahájení řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 15. 7. 2016, č. j. OD-895/16/KH (č. l. 26 správního spisu). O provedeném dokazování, které proběhlo dne 8. 8. 2016, byl následně vyhotoven protokol (na č. l. 27 správního spisu), z něhož vyplývá, že správní orgán prvního stupně provedl mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu, a to včetně čtení oznámení přestupku, zhlédnutí fotodokumentace, čtení ověřovacího listu silničního radarového rychloměru, seznamu oprávněných úředních osob, výpisu z centrálního registru vozidel a z registru obyvatel a dokumentů souvisejících s výzvou řidiči vozidla k podání vysvětlení. Žalobce ani jeho zmocněnec se provádění dokazování neúčastnili a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům (a uplatnit tak zásadu bezprostřednosti, jak sám žalobce v žalobě uvádí) tak z vlastní vůle rezignovali. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
22. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány neprokázaly, že by překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy.
23. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.
Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
24. Krajský soud předně považuje za důležité uvést, že s obdobnou žalobní námitkou (ve vztahu k podobnému rychloměru typu Ramer), kterou žalobce uplatňuje v podané žalobě, se již dříve ve své rozhodovací činnosti zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 9. 5. 2018, č. j. 62 A 101/2016-108, ze dne 30. 7. 2018, č. j. 29 A 133/2016-104, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 137/2016-106, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 13/2017-42, přičemž ve všech těchto případech dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Krajský soud, byť přes určité skutkové odlišnosti, ani v nyní řešené věci neshledal důvod pro odchýlení se od tohoto závěru.
25. Žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle krajského soudu se bude jednat *především* o technické prostředky trvale nainstalované a *zpravidla* pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá

automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého *„zcela správně přitom (krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“* Na uvedené závěry ostatně odkazuje Nejvyšší správní soud i v žalobcem citovaném rozsudku č. j. 9 As 213/2017-37, a proto nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že z uvedeného rozsudku vyplývají odlišné závěry týkající se posouzení předmětné otázky, které měly potvrdit správnost tvrzení žalobce.

26. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je nerozhodné, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze, nebo že vyžaduje obsluhu konkrétní osoby (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze). Podstatné je toliko, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě nesvědčí tomu, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, či naopak tomu, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem policie.
27. Dle krajského soudu tedy nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích, rozhodující není ani podoba přístroje. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tj. automatický režim, kdy dochází ke snímání veškerých projíždějících vozidel a zaznamenávání jejich rychlosti, a manuální režim, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru.
28. Neobstojí ani argumentace žalobce, že rychlost nebyla v daném případě změřena stacionárním rychloměrem. Ze záznamu o přestupku vyplývá, že měření bylo provedeno přístrojem Ramer 10C, a to v automatickém režimu bez obsluhy. Krajský soud nemá důvod z tohoto podkladu nevycházet; ani ze zákona, ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z oznámení (záznamu) o přestupku. *„Podle § 137 odst. 4 správního řádu [...] nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS)“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Jak vyplývá z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 282/2016-38, *„o tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“* Pokud se tedy měřící prostředek nachází

v automatizovaném režimu, je takový přístroj možno považovat za stacionární. Stacionarita rychloměru nasvědčuje i skutečnost vyplývající ze záznamu o přestupku, a to, že rychlost vozidla, v němž byl rychloměr umístěn, byla v okamžiku měření 0 km/h, z čehož krajský soud dovozuje, že předmětné vozidlo, stejně jako rychloměr, nastavený v automatickém režimu, jenž byl na vozidle umístěn, byly v okamžiku měření stacionárními, ačkoliv se jedná o typ rychloměru, který lze přemísťovat z místa na místo. Nadto krajský soud opětovně opakuje, že v dané věci není rozhodné, jakou podobu měl rychloměr použitý pro měření rychlosti, neboť jediným kritériem pro posouzení, zda se jedná o automatizovaný měřicí prostředek, je režim měření, nikoliv stacionarita či mobilita daného prostředku.

29. Důvodnou krajský soud neshledává ani námitku, že správní orgány se otázkou, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, nijak nezabývaly. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je naopak zřejmé, že se povahou použitého rychloměru zabýval na str. 5 rozhodnutí v rámci hodnocení důkazů, kdy konstatoval, že radarový rychloměr Ramer 10C, nastavený v automatickém režimu, naměřil u vozidla žalobce překročení povolené rychlosti. Žalobce sice v odvolání zpochybnil skutečnost, že použitý rychloměr splňoval požadavky vyplývající z § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, své závěry však nijak blíže neodůvodnil ani v odvolání, ani v dalším průběhu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017-49, z něhož vyplývá: *„Byl-li právní pojem užitý v zákoně o silničním provozu stěžovateli (ale i obecně) znám, judikaturou již vícekrát vyložen (viz níže), a především je dostatečně srozumitelný již z jeho jazykového vyjádření, nebylo třeba, aby správní orgány takový pojem v rozhodnutí bez dalšího podrobně interpretovaly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008 - 97).“* Nadto je však třeba podotknout, že žalovaný se i přesto touto odvolací námitkou žalobce pečlivě zabýval a potvrdil správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s odkazem na stanovisko Policie České republiky, č. j. PPR-756-2/ČJ-2013-990440, doplněné o stanovisko Ministerstva dopravy č. j. 51/2014/160-OST/1, věnující se aplikaci ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, z něhož mimo jiné vyplývá, že mobilní měřicí technické prostředky nastavené v automatickém režimu (např. měřiče typu Ramer) se považují za automatizované technické prostředky používané bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobní námitka zpochybňující, že by přístroj Ramer 10C byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, tak ze všech uvedených důvodů nemohla být úspěšná.
30. Pokud žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí rovněž spatřoval v tom, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje, a to s ohledem na skutečnost, že z citovaných ustanovení § 125f odst. 1, odst. 2 a odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za správní delikt vyplývá i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, konstatoval, že by šlo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech*

rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

31. Krajský soud prizmatem uvedených závěrů hodnotil i kroky správního orgánu prvního stupně v nyní projednávaném případě žalobce, přičemž konstatuje, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, a mohl tak za dané situace zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky ve výši 800 Kč ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvě byl žalobce jako provozovatel vozidla RZ X poučen, že v době splatnosti určené částky má právo namísto zaplacení částky písemně sdělit správnímu orgánu prvního stupně údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce za řidiče vozidla označil pana F. S., trvalý pobyt K. 12, X M., R., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který si přebírá poštu na doručovací adrese D. 13, X B. Správní orgán prvního stupně se sdělením žalobce zabýval. Vyšel především z přípisu Městského úřadu Žďár nad Sázavou a z kopií doručenek, které prokazují, že pan S. si na uvedených adresách poštu nepřebírá jako neznámý adresát. V této věci správní orgán prvního stupně doručoval provozovatelem vozidla označenému řidiči, panu F. S., na provozovatelem vozidla uvedenou adresu, obálka se však vrátila zpět s informací, že uvedený je na této adrese neznámý. Poté doručoval i na adresu trvalého pobytu. I z této adresy se ovšem obálka vrátila s informací, že je adresát na této adrese neznámý. V daném případě nemá krajský soud pochybnosti o opakované nemožnosti panu S. doručovat, což vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, v němž se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval otázkou opakované nemožnosti doručení panu S. „Žalobce jako řidiče vozidla označil F. S., bytem K. 12, M., R. r., doručovací adresa D. 13, B., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Této osobě se pak nepodařilo doručovat v České republice a v R. r. je na uvedené adrese neznámý. Podmínky pro uplatnění odpovědnosti provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byly splněny již snahou o doručení předvolání k podání vysvětlení F. S. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 110/2015-46). Vzhledem k tomu, že uvedená osoba je označována za řidiče i v jiných obdobných řízeních a je údajně zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., která žalobce zastupovala ve správním řízení, je pochopitelná skepse správního orgánu i krajského soudu k věrohodnosti tohoto označení.“

32. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje, neboť i v nyní projednávané věci žalobce (s ohledem na identické okolnosti případu) se jedná o další z řady případů „účelového postupu“ či obstrukčního jednání, v nichž provozovatele vozidla ve správním řízení zastupuje zmocněnec žalobce, tj. společnost ODVOZ VOZU s. r. o., a v navazujícím soudním řízení advokát Mgr. Topol (lze odkázat např. na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2018, č. j. 30 A 35/2017-40, nebo již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 24/2018-52). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec (společnost ODVOZ VOZU s. r. o.) vždy jako řidiče vozidla uvede cizince vietnamské, polské, rakouské i jiných státních příslušností, jenž je zcela nekontaktní a zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat správním orgánům, že (nejen) v nyní projednávané věci neprováděly rozsáhlé pátrání po panu S. Provozovatel vozidla (žalobce) se své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení. Posouzení této námitky lze tedy uzavřít konstatováním, že postup správních orgánů byl správný a zákonný a námitka nemohla být důvodná.
33. Krajský soud neshledává žádné pochybení ani v tom, že správní orgán prvního stupně adresoval výzvu k podání vysvětlení panu S. tak, jak učinil, a že následně nekontaktoval údajného zaměstnavatele pana S. ohledně zprostředkování kontaktu na jeho osobu. Jestliže na základě výzvy správního orgánu prvního stupně vůči žalobci k uhrazení částky 800 Kč ze dne 23. 5. 2016 byl identifikován jako řidič předmětného vozidla pan F. S., přičemž na výzvu odpovídala již jako zmocněnec žalobce společnost ODVOZ VOZU s. r. o., která měla být také údajným zaměstnavatelem pana S., soud považuje za naprosto nesmyslnou námitku, že měl správní orgán prvního stupně za účelem získání ohledně kontaktu na pana S. zkontaktovat společnost ODVOZ VOZU s. r. o., když tato (v té době vystupující již jako zástupce žalobce) musela mít dostatečné informace o potřebě zajištění kontaktu na pana S. Přesto je však neposkytla, i když jí muselo být v takovém případě zřejmé, že na žalobcem uvedených adresách je pan S. nekontaktní. S ohledem na povahu skutkového stavu se tak v případě námitky žalobce zjevně jedná o další z obstrukčních úkonů, a jako takovou ji soud shledává zcela nedůvodnou.
34. Neobstojí ani argumentace, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud se omezil na doručování předvolání k podání vysvětlení na uvedenou adresu, aniž by ustanovil panu S. opatrovníka nebo doručoval veřejnou vyhláškou. Institut předvolání k podání vysvětlení správní orgán prvního stupně využil ve fázi před zahájením řízení o přestupku (tj. ve fázi, kdy neměl dostatečné indicie k tomu, že se konkrétní osoba mohla dopustit přestupkového jednání), kdy sice správní orgán může provádět řadu úkonů, ale na tuto fázi se nevztahují ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“, kam spadá i § 25 odst. 1 správního řádu upravující doručování písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, kterým se nedaří doručovat, nebo § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, pokud tyto instituty nevyužil, jelikož to ani nebylo možné. Kromě toho není zřejmé, jak by ustanovení opatrovníka nebo doručování veřejnou vyhláškou mohlo naplnit účel institutu podání vysvětlení, k němuž byla vyzvána konkrétní osoba.

35. Za zcela absurdní považuje soud požadavek žalobce na zjišťování adresy trvalého pobytu pana S. od příslušných úřadů R. r. Jak již bylo uvedeno, po správních orgánech nelze v rámci zjišťování totožnosti přestupce požadovat, aby činily rozsáhlé kroky spočívající ve zjišťování adresy pobytu cizích státních příslušníků v zemi jejich státní příslušnosti. Tento postup by byl jednak v rozporu s principem hospodárnosti řízení, jednak by šel proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Prostor pro rozsáhlé kroky v tomto směru neposkytuje ani zákon o přestupcích, který v § 66 odst. 3 písm. g) stanovil povinnost odložit věc, jestliže správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o přestupku, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tím, že žalobce jako provozovatel vozidla neuvedl takové údaje o osobě řidiče, které by mohly vést k určení pachatele přestupku, sám tímto jednáním způsobil přenesení odpovědnosti za protiprávní jednání řidiče vozidla na sebe jako osobu provozovatele.
36. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že nebyl poučen o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1, jakož i dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Soud předně konstatuje, že není povinností správních orgánů poučovat podezřelého ze správního deliktu o tom, že v zákoně existují liberační důvody, a že tyto může uplatnit. Taková povinnost správního orgánu není v žádném právním předpisu zakotvena a nelze ji dovodit ani ze znění § 4 odst. 2 správního řádu, jak žalobce namítal.
37. Neobstojí ani námitka, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Citované ustanovení zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt právnické osoby, resp. fyzické osoby podnikající. V předmětné věci však byla žalobci (ačkoliv podnikající fyzické osobě) uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, kdy je možné se zprostit odpovědnosti za správní delikt toliko z důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo a) vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel. Ani jednoho z liberačních důvodů vyplývajících z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se žalobce nedovolával, námitka naplnění podmínek pro liberaci tak není důvodná.
38. Dále žalobce namítá také nedostatečné – neurčité vymezení skutku ve výroku rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].
39. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok rozhodnutí v daném případě obsahuje. Výslovně je zde uvedeno, že jízda předmětného vozidla byla zadokumentována dne 19. 5. 2016 v 8:54 hod. na

komunikaci I/37 v obci Stržanov u vyústění z polní cesty, ve směru jízdy od křižovatky s komunikací II/350, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlosti nejméně 90 km/h. Nelze ztrácet ze zřetele smysl nároků, jež judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu. Tím je především požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

40. Dále je potřeba odkázat na obsah správního spisu, který celou situaci blíže dokládá. O změření vozidla žalobce vypovídají oznámení o přestupku (výstup z měřicího zařízení obsahující fotografii změřeného vozidla) a jeho doplnění, z nichž je zřejmé, v jakém čase a místě bylo vozidlo žalobce změřeno a jakou rychlostí se pohybovalo. Ze samotné fotografie, ale také z dalších podkladů (doplnění oznámení o přestupku, seznam schválených úseků měření) je také zjevné, že k měření došlo v zastavěném území obce, a jsou zde uvedeny GPS souřadnice konkrétního místa, kde ke změření rychlosti došlo, po jejichž zadání do software, schopného zpětné identifikace místa na mapě dle zeměpisných souřadnic, lze jednoduše ověřit shodu místa, uvedeného v popisu skutku s místem, identifikovaným těmito souřadnicemi.
41. Krajskému soudu proto v této souvislosti není zřejmé, z čeho žalobce vycházel v případě námitky, že z fotografie v nepřiblížené podobě nelze dospět k závěru, že se v případě spáchaného přestupku jednalo o vozidlo žalobce, neboť z ní není seznatelná registrační značka tohoto vozidla. Snímek z měření je v oznámení o přestupku zobrazen v takové kvalitě, že i bez přiblížení snímku se zaměřením na registrační značku vozidla je zcela zřetelně seznatelné, že registrační značka vozidla je X, což odpovídá registrační značce vozidla, jehož vlastníkem je žalobce.
42. Konečně krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce o presumpci provedení měření soukromou osobou, když tuto námitku žalobce dovozuje pouze ze skutečnosti, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt, který je současně jeho výrobcem. Z § 79a zákona o silničním provozu vyplývá, že měření rychlosti za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je oprávněna Policie České republiky a obecní policie, přičemž nijak nestanoví požadavek na vlastnictví měřicího zařízení. Ze záznamu o přestupku přitom vyplývá, že měřicí zařízení nastavil příslušník Policie České republiky, neboť je v něm uvedeno šestimístné identifikační číslo policisty jako způsob prokázání příslušníka Policie České republiky dle § 12 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v rozhodném znění. Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2008-67, je nezbytné zdůraznit, že tento rozsudek vycházel z odlišného skutkového stavu, kdy ze spisového materiálu vyplynulo, že mezi obcí a soukromým subjektem existovala smlouva o provádění úředního měření rychlosti silničních motorových vozidel. V nyní projednávané věci však ze spisového materiálu žádné obdobné skutečnosti nevyplývají a žalobce ani neprokazuje, dokonce ani netvrdí, že

by nyní projednávaná věc měla být v tomto ohledu skutkově podobná s věcí, kterou projednával Nejvyšší správní soud. Žalobce toliko namítá, že pokud nebylo provedeno dokazování ohledně osoby, která měření provedla a zároveň rychloměr je ve vlastnictví soukromého subjektu, musí žalobci svědčit domněnka, že měření provedla soukromá osoba. Taková domněnka však v zákoně nemá žádný podklad. Krajský soud proto i tuto námitku odmítl jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. dubna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu